

“ಮಧುರ ಮಕ್ಕಳೇ - ಈಗ ಈ ಹಳೆಯ ಪ್ರಪಂಚದ ಪರಿವರ್ತನೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ, ಆದ್ದರಿಂದ ಇದರೊಂದಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬಾರದು, ಹೊಸ ಮನೆ ಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡಬೇಕು”

ಪ್ರಶ್ನೆ: ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳು ಸದಾ ಸುಖಿಗಳಾಗಲು ಯಾವ ವಿಧಿಯನ್ನು ತಂದೆಯು ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ?

ಉತ್ತರ: ಸದಾ ಸುಖಿಗಳಾಗಬೇಕಾದರೆ ಹೃದಯದಿಂದ ಒಬ್ಬ ತಂದೆಯವರಾಗಬೇಕು. ತಂದೆಯನ್ನೇ ನೆನಪು ಮಾಡಬೇಕು. ತಂದೆಯು ಯಾವ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ದುಃಖವನ್ನು ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಎಂದೂ ಯಾರ ಪತಿಯೂ, ಯಾರ ಮಗುವೂ ಸಾಯುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಈ ಅಕಾಲ ಮೃತ್ಯುವಿನ ಕೆಲಸವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಮಾಯಾರಾವಣನು ದುಃಖಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ತಂದೆಯು ದುಃಖಹರ್ತ-ಸುಖಕರ್ತನಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಗೀತೆ: ತಾಯಿ-ತಂದೆಯರೇ, ದುಃಖಿಗಳಾದ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ದಯೆ ತೋರಿಸಿ.....

ಓಂ ಶಾಂತಿ. ಇವರು ಅದೇ ಮಾತಾ-ಪಿತ ಆಗಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತೆ ಸದಾ ಸುಖಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ರಾಜಯೋಗವನ್ನು ಕಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೇಗೆ ವಕೀಲರು ಕುಳಿತು ವಕೀಲಿ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ಇವರು ಬೇಹದ್ದಿನ ಮಾತಾ-ಪಿತನಾಗಿದ್ದಾರೆ, ಸ್ವರ್ಗದ ರಚಯಿತನಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಕುಳಿತು ಸ್ವರ್ಗದ ಮಾಲೀಕರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡುತ್ತಾರೆ. ಭಗವಂತನೇ ಕುಳಿತು ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಓದಿಸುವಂತಹ ಜ್ಞಾನವು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಸ್ವಯಂ ಭಗವಂತನೇ ಕುಳಿತು ಭಗವಾನ್-ಭಗವತಿಯರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ಓದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸತ್ಯಯುಗದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಲಕ್ಷ್ಮೀ-ನಾರಾಯಣರಿಗೆ ಭಗವಾನ್-ಭಗವತಿ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಹೊಸ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಮಾಲೀಕರನ್ನಾಗಿ ಯಾರು ಮಾಡಿದರು? ಅವರು ಸತ್ಯಯುಗಕ್ಕೆ ಮಾಲೀಕರಾಗಿದ್ದರು. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಯುಗದ ಆದಿಯಲ್ಲಿ ದೇವೀ-ದೇವತೆಗಳ ರಾಜ್ಯವಿತ್ತು. ಈಗ ಇದು ಕಲಿಯುಗವಾಗಿದೆ ದೇವತೆಗಳ ರಾಜ್ಯವಿಲ್ಲ. ದೇವತೆಗಳಾಗುವ ಬದಲು ಕಂಗಾಲರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ದೇವತೆಗಳಂತು ಬಹಳ ಧನವಂತರು ಸುಖಿಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಈಗ ಕಲಿಯುಗದ ಅಂತ್ಯವಾಗಿರುವ ಕಾರಣ ಎಲ್ಲಾ ಮನುಷ್ಯರು ಬಹಳ ದುಃಖಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ, ಯುದ್ಧ ನಡೆಯುತ್ತದೆ, ಮನುಷ್ಯರು ಅಯ್ಯೋ! ಅಯ್ಯೋ! ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಬಹಳ ಮನುಷ್ಯರು ಸಂಪೂರ್ಣ ನಿರ್ಧನಿಕರಾಗಿದ್ದಾರೆ, ಏಕೆಂದರೆ ಸ್ವರ್ಗದ ಸುಖವನ್ನು ನೀಡುವಂತಹ ತಾಯಿ-ತಂದೆಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ತಾವು ಆ ಮಾತಾ-ಪಿತರಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಾಗಿದ್ದಿರಿ. ತಮಗೆ ಆ ಮಾತಾ-ಪಿತರಿಂದ ಅಪಾರ ಸುಖ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಯಾವ ಮನುಷ್ಯರು ಭಕ್ತಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೋ ಅವರು ಯಾವುದೇ ಭಗವಂತನನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಭಗವಂತನನ್ನು ಕಲ್ಲು-ಮಣ್ಣು, ನಾಯಿ-ಬೆಕ್ಕು ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿಯೂ ಹಾಕಿದ ನಂತರ ತಮ್ಮನ್ನು ಭಗವಂತನೆಂದು ತಿಳಿದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನೇ ವಿರಾಜಮಾನನಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಪತಿತರಲ್ಲಿ ಭಗವಂತ ವಿರಾಜಮಾನನಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯುವುದು ನಿಂದನೆಯಾಯಿತಲ್ಲವೇ. ಆದರೆ ಇದೂ ಸಹ ಡ್ರಾಮಾದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯರು ತಪ್ಪು ಮಾಡಲೇಬೇಕು ಹಾಗೂ ತಂದೆ ಬಂದು ತಪ್ಪು ಇಲ್ಲದವರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಭಗವಂತ ಒಬ್ಬರೇ ವಿನಃ ಸಾವಿರಾರು ಭಗವಂತರು ಇರುತ್ತಾರೇನು? ಲೌಕಿಕ ತಂದೆಯಂತೂ ಅನೇಕರಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೂ ಇರುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಸರ್ವರ ಸದ್ಗತಿದಾತ, ಪತಿತ-ಪಾವನನು ಒಬ್ಬರೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಆ ತಂದೆಯು ಬಂದು ಮಕ್ಕಳ ಭವಿಷ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಓದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಭಗವಾನ್-ಭಗವತಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ಪರಮಪಿತ ಪರಮಾತ್ಮನಲ್ಲದೆ ಭಗವಾನ್-ಭಗವತಿಯನ್ನಾಗಿ ಯಾರು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ! ಅವರು ತಂದೆಯಾಗಿದ್ದಾರೆ, ಅಂದಾಗ ತಾಯಿಯಿಲ್ಲದೇ ಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ರಚಿಸುತ್ತಾರೆ? ಭಾರತವಾಸಿಗಳು ಹಾಡುತ್ತಾರೆ, ತಾವೂ ಸಹ ಭಕ್ತಿಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ತಾವು ಮಾತಾ-ಪಿತರು.... ತಮ್ಮ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಸುಖ-ಸಂಪತ್ತು ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಭಕ್ತಿ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಿರಿ. ಯಾರದೇ ಭಕ್ತಿ ಮಾಡಿದಾಗ ನಾವು ಭಗವಂತನನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಸನ್ಯಾಸಿಗಳು ಸಾಧನೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಆದರೆ ಯಾವುದರ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ರಾವಣನ ಮತದಂತೆ ಎಲ್ಲರೂ ಮರೆತಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತೆ ತಂದೆ ಏನು ಮಾಡುವುದು? ಇಷ್ಟೊಂದು ದುಃಖಿಗಳು ಕಂಗಾಲರಾಗುವುದೂ ಸಹ ಡ್ರಾಮಾದಲ್ಲಿ ಇದೆ. ತಂದೆ ಬಂದು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಸ್ವರ್ಗದ ಮಾಲೀಕರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಪಾರಲೌಕಿಕ ಮಾತಾ-ಪಿತರು ಸ್ವರ್ಗದ ಮಾಲೀಕರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ರಾವಣ ನರಕದ ಮಾಲೀಕರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಆ ರಾವಣನ ಮೇಲೆ ಈಗ ವಿಜಯವನ್ನು ಗಳಿಸಬೇಕು. ಈಗ ತಾವು ಮಾಯಾಜೀತರು-ಜಗತ್‌ಜೀತರಾಗುತ್ತೀರಿ. ತಾವು ಯಾವುದೇ ಹಳೆಯ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡಬೇಕೇನು? ಮಾಯೆಯ ಮೇಲೆ ವಿಜಯ ಗಳಿಸಿದ ನಂತರ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯ ಮಾಡಬೇಕು. ಮಾಯೆಯ ಜೊತೆ ಸೋಲುವುದರಿಂದ ನರಕದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತೀರಿ. ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಯಾವುದೇ ಪತಿತ ಮನುಷ್ಯರು ತಿಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅವರು ಯಾರನ್ನೂ ಪಾವನ ಮಾಡಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇಡೀ ಜಗತ್ತು ಪತಿತವಾಗಿದೆ. ವಿಷ(ವಿಕಾರ)ದಿಂದ ಜನ್ಮ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ದೇವೀ-ದೇವತೆಗಳು ಸರ್ವಗುಣ ಸಂಪನ್ನ 16 ಕಲಾ ಸಂಪೂರ್ಣರಾಗಿದ್ದಾರೆ, ಅಲ್ಲಿ ವಿಷದ ಹೆಸರೇ ಇಲ್ಲ. ಭಗವಂತನನ್ನು ಯಾರೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಅಂದಮೇಲೆ ಅವರನ್ನು ಗುರು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಏನು ಲಾಭ. ಅವರು ಸ್ವಯಂ ಭಗವಂತನ ಜೊತೆ ಮಿಲನ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ, ಬೇರೆಯವರಿಗೂ ಮಿಲನ ಮಾಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆತ್ಮ-ಪರಮಾತ್ಮ ಅಗಲಿ ಬಹಳ

ಸಮಯವಾಯಿತು..... ನಂತರ ಮಿಲನ ಮಾಡಿಸುವವರೂ ಪರಮಪಿತ ಪರಮಾತ್ಮನೇ ಬೇಕು. ನಾಟಕ ಈಗ ಪೂರ್ಣ ಆಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಅವರು ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಈ ಡ್ರಾಮಾ ಯಾವುದು ಸತ್ಯಯುಗದಿಂದ ಕಲಿಯುಗದ ತನಕ ನಡೆಯುತ್ತದೆ, ಅದು ಪುನರಾವರ್ತನೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ನಾಟಕದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದರಿಂದ ತಾವು ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳಾಗುತ್ತೀರಿ. 84 ಜನ್ಮಗಳನ್ನು ನಾವು ಹೇಗೆ ಪಡೆಯುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಾವು ತಿಳಿದಿದ್ದೀರಿ. ಇದು ಚಿಕ್ಕದಾದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಯುಗವಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಇದು ಅಂತಿಮ ಜನ್ಮವಾಗಿದೆ. ಈಗ ತಂದೆಯವರಾಗಬೇಕು. ತಂದೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ - ಮಕ್ಕಳೇ ನೀವು ನನ್ನವರಾಗಿ. ನೀವು ಪರಮಪಿತ ಪರಮಾತ್ಮ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ. ಲೌಕಿಕ ತಂದೆಗೆ ಈ ರೀತಿ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ಬೇಹದ್ದಿನ ತಂದೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ - ನಾನು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ನಂತರ ಮಾಮಾ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಸಮಾಪ್ತಿಯಾಗುತ್ತಾರೆ. ಈ ಹಳೆಯ ಜಗತ್ತು ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ. ಸನ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ಮಹಾಭಾರೀ ಮಹಾಭಾರತದ ಯುದ್ಧವು ನಿಂತಿದೆ. ಈ ಅನೇಕ ಧರ್ಮವು ವಿನಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಹಳೆಯ ಜಗತ್ತು, ಇದರಲ್ಲಿ ಅನೇಕಾನೇಕ ಧರ್ಮಗಳಿವೆ. ಸತ್ಯಯುಗದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಧರ್ಮವಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ಈ ಜಗತ್ತು ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ, ಆದ್ದರಿಂದ ಇದರ ಜೊತೆ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ. ಲೌಕಿಕ ತಂದೆ ಹೊಸ ಮನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದಾಗ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮನೆ ಬೇಗ ತಯಾರಾಗಲಿ, ನಾವು ಆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ ಎಂದು ಹೊಸ ಮನೆಯೇ ನೆನಪಿರುತ್ತದೆ. ಹಳೆಯದನ್ನು ಹೊಡೆದು ಬೀಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ಈ ಹಳೆಯ ಜಗತ್ತಿನ ವಿನಾಶವಾಗಬೇಕು. ಹೇಗೆ ಬೆಂಕಿ ಬೀಳುತ್ತದೆ, ಬಾಂಬುಗಳ ಸುರಿ ಮಳೆಯಾಗುತ್ತದೆ, ಸಮುದ್ರ ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಉಕ್ಕುತ್ತವೆ ಎಂಬುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಕ್ಕಳು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ನೋಡಿದ್ದೀರಿ.

ಬಾಬಾರವರು ಬಾಂಬೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಮೊದಲು ಈ ರೀತಿಯಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ತಿಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಹಳ್ಳಿಯಾಗಿತ್ತು, ಈಗ ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಒಣಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇತಿಹಾಸ ಪುನರಾವರ್ತನೆ ಆಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಈ ಬಾಂಬೆಯು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಸತ್ಯಯುಗದಲ್ಲಿ ಬಾಂಬೆ ಎಂಬ ಹಳ್ಳಿಯಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಅಮೆರಿಕಾ ಎಲ್ಲವೂ ಏನಾಗಿದೆ! ಒಂದೇ ಬಾಂಬಿನಿಂದ ಎಲ್ಲವೂ ಸಮಾಪ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಹಿರೋಶಿಮಾದಲ್ಲಿ ಬಾಂಬ್ ಹಾಕಿದಾಗ ಏನಾಯಿತು? ನಗರವೇ ಸಮಾಪ್ತಿಯಾಯಿತು. ಅದು ಒಂದು ಬಾಂಬ್ ಆಗಿತ್ತು. ಈಗ ಅನೇಕ ಬಾಂಬುಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಹೊಸ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಲು ತಂದೆಯು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ, ಇದನ್ನು ರಾವಣನು ಹಳೆಯ ನರಕವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಇದನ್ನು ಭಾರತವಾಸಿಗಳು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಮಾಯೆಯೇ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಶಕ್ತಿಶಾಲಿ ಬೀಗವನ್ನು ಹಾಕಿದೆ, ಅದು ತೆರೆಯುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯರು ಎಷ್ಟೊಂದು ದುಃಖಿಯಾಗಿದ್ದಾರೆ! ಭಲೆ ಶ್ರೀಮಂತರೂ ಸುಖಿಗಳಾಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ರೋಗಿಗಳಂತೂ ಆಗುತ್ತಾರಲ್ಲವೆ. ಇಂದು ಮಗು ಜನ್ಮವನ್ನು ಪಡೆದರೆ ಖುಷಿಯಾಗುತ್ತದೆ, ಅದೇ ಮಗು ಸತ್ತು ಹೋದರೆ ದುಃಖವಾಯಿತು. ವಿಧವೆಯಾಗಿ ಅಳುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ, ಇದಕ್ಕೆ ದುಃಖಧಾಮ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಭಾರತವು ಸುಖಧಾಮವಾಗಿತ್ತು, ಈಗ ಹಳೆಯ ಜಗತ್ತು ದುಃಖಧಾಮವಾಗಿದೆ. ನಂತರ ತಂದೆಯು ಸುಖಧಾಮವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ತಂದೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ - ಈಗ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಅವರನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡಲೇಬೇಕು. ದೇಹದ ಸಂಬಂಧಿಗಳು, ಯಾರೆಲ್ಲರೂ ದುಃಖ ಕೊಡುವವರಾಗಿದ್ದಾರೆ, ಒಬ್ಬ ತಂದೆಯ ವಿನಃ ಮತ್ತಾರೂ ಸುಖವನ್ನು ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ತಂದೆಯು ಯಾರನ್ನು ಸ್ವರ್ಗದ ಮಾಲೀಕರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಿರೋ, ನಾವು ಅದೇ ಮಕ್ಕಳಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಈಗ ನಾವು ದುಃಖಿಗಳಾಗಿದ್ದೇವೆ. ತಂದೆಯನ್ನು ದಯಾಹೃದಯ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಆದ್ದರಿಂದ ಕೂಗುತ್ತಾರೆ. ಸತ್ಯಯುಗದಲ್ಲಿ ಸುಖಿಯಾಗಿದ್ದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಕೂಗುವುದಿಲ್ಲ. ದುಃಖದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ನೆನಪು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಭಗವಂತನು ಯಾರಿಗೂ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಭಕ್ತರು ಹನುಮಂತನನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಒಳ್ಳೆಯದು, ಹನುಮಂತ ಎಲ್ಲಿರುತ್ತಾನೆ? ತಾವು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಮನುಷ್ಯರು ಮುಕ್ತಿ-ಜೀವನ್ಮುಕ್ತಿಗಾಗಿ ಭಕ್ತಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಹನುಮಂತ ಅಥವಾ ಗಣೇಶನನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ತಾವು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೀರಿ? ಅವರಿಗೆ ಆಶ್ರಯ ಎಲ್ಲಿದೆ? ಅವರಿಂದ ತಮಗೆ ಏನು ಸಿಗಬೇಕು? ಏನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸುಖ ಕೊಡುವವನು ನಾನೊಬ್ಬನೇ ಆಗಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ತಂದೆ ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಭಗವಂತನೇ ಸುಖ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ, ಭಗವಂತನೇ ದುಃಖ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ, ಅವರೇ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಸುಖವಾಗುತ್ತದೆ, ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಂಡರೆ ದುಃಖವಾಗುತ್ತದೆ - ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲ. ತಂದೆಯು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ - ನಾನಂತು ಸದಾ ಸುಖವನ್ನೇ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ತಮ್ಮಿಂದ ಮಾಯೆಯು ಸುಖವನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಸತ್ಯಯುಗದಲ್ಲಿ ಮಗು ಸತ್ತು ಹೋಗುವುದು, ಯಾರದೇ ಪತಿ ಸತ್ತು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಈ ಮಾಯಾವೀ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಕೆಲವರ ಮಕ್ಕಳು, ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಕೆಲವರ ಪತಿ ಸಾಯುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ನರಕವಾಗಿದೆ, ಈಗ ತಂದೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ - ಒಂದುವೇಳೆ ಸದಾ ಸುಖಿಗಳಾಗಬೇಕಾದರೆ ತಂದೆಯವರಾಗಿ. ಈಗ ಆತ್ಮ ಮತ್ತು ಶರೀರ ಎರಡೂ ತಮೋಪ್ರಧಾನವಾಗಿದೆ, ಆತ್ಮ ನಿರ್ಲಿಪವಲ್ಲ. ಆತ್ಮದಲ್ಲಿಯೇ ತುಕ್ಕು ಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಆಭರಣವೂ ಸಹ ಈಗ ಕಬ್ಬಿಣದ ಸಮಾನವಾಗಿದೆ. ಈಗ ಮತ್ತೆ ಸ್ವರ್ಣಮಯುಗದವರಾಗಲು ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ತಂದೆ ಒಂದು ಅಮರರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಅಮರಪುರಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಮೃತ್ಯುಲೋಕವಾಗಿದೆ. ಗೀತೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಅಕ್ಷರವಿದೆ. ಅಮರಪುರಿಯಲ್ಲಿ ಆದಿ-ಮಧ್ಯ-ಅಂತ್ಯ ದುಃಖವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಮೃತ್ಯುಲೋಕದಲ್ಲಿ ಆದಿ-ಮಧ್ಯ-ಅಂತ್ಯ ದುಃಖವಿದೆ. ಇಂತಹ ದುಃಖಧಾಮವನ್ನು ಮರೆಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸುಖಧಾಮವನ್ನು ಹಾಗೂ ಶಾಂತಿಧಾಮವನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡಬೇಕು. ನಾವು ಸುಖಧಾಮಕ್ಕೆ ಶಾಂತಿಧಾಮದ ಮೂಲಕ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನಾವು ಅಲ್ಲಿನ ನಿವಾಸಿಗಳು ಆಗಿದ್ದೇವೆ, ಇದು ಸಹ ಸ್ವದರ್ಶನ

ಚಕ್ರವಾಯಿಶಲ್ಲವೇ ತಮ್ಮ ತಂದೆ ಹಾಗೂ ಸಿಹಿಯಾದ ಮನೆಯನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡಬೇಕು. ಕನೈಯು ತಂದೆಯ ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮಾವನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಹಾಡುತ್ತಾರಲ್ಲವೇ. ತಂದೆಯ ಮನೆಯಿಂದ ಮಾವನ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟಳು..... ಅಂದಾಗ ಬ್ರಹ್ಮನ ಈ ಮನೆಯು ತಂದೆಯ ಮನೆಯಾಗಿದೆ. ಈಗ ತಾವು ಸ್ವರ್ಗ ಮಾವನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತೀರಿ, ಅಲ್ಲಿ ಸುಖವೇ ಸುಖವಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ದುಃಖವಿದೆ. ಕನೈಯೂ ಸಹ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಡುತ್ತಾಳೆ, ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ಪತಿತ, ದುಃಖಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಯನಗಳ ಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ಯಲು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಈಗ ತಂದೆಯು ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕೇವಲ ನನ್ನೊಬ್ಬನನ್ನೇ ನೆನಪು ಮಾಡಿ. ಅಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಯಾವುದೇ ದುಃಖವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕೃಷ್ಣನ ಜನ್ಮವು ಹೇಗಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಮಕ್ಕಳು ನೋಡಿದ್ದಾರೆ. ಮೊದಲೇ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವಾಗುತ್ತದೆ. ಶರೀರ ಬಿಡಬೇಕಾದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವಾಗುತ್ತದೆ. ನಾವು ಈ ಶರೀರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ರಾಜಕುಮಾರರಾಗುತ್ತೇವೆ ಅಷ್ಟೆ. ಆತ್ಮ ಶರೀರದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ಗರ್ಭ ಮಹಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಮಗು ಜನ್ಮವಾಗುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಗರ್ಭ ಮಹಲಿನಲ್ಲಿ ತಮಗೆ ಸುಖವೇ ಸುಖವಿರುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಗರ್ಭದ ಜೈಲೂ ಇದೆ ಹಾಗೂ ಯಾರು ಕಳ್ಳತನ, ಪಾಪ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಅವರು ಸರ್ಕಾರದ ಜೈಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಎರಡು ಜೈಲೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ, ಪಾಪ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರ ಜಗತ್ತು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಅಂದಮೇಲೆ ತಂದೆ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಾರೆ. ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಪುರುಷಾರ್ಥ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಅಂದಮೇಲೆ ನಾವೂ ಸಹ ಏಕೆ ತಂದೆಯಿಂದ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆದು ಸದಾ ಸುಖಿಗಳಾಗಬಾರದು ಎಂದು ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವರಂತೂ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ ಪಡುತ್ತಾರೆ - ಈ ಕರ್ಮಬಂಧನ ಹೇಗೆ ಮುಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ? ಮಕ್ಕಳು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ಕೆಲವರು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ - ಮೊದಲೇ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ಈ ರೀತಿ ಅನೇಕರು ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಯಾರ ಅದೃಷ್ಟಿ ಯಾವಾಗ ತೆರೆಯುತ್ತದೆಯೋ ಆಗ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಅದೂ ಇಷ್ಟವಿದ್ದರೆ, ಒಂದು ವಾರ ತಂದೆಯ ಮಕ್ಕಳಾಗಿ ನೋಡಿ, ಇಷ್ಟವಿದ್ದರೆ ಆಗಬೇಕು. ಆಗ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಅದೂ ಇಷ್ಟವಿದ್ದರೆ. ಇಲ್ಲವೆಂದರೆ ಹೋಗಿ ಲೌಕಿಕ ತಾಯಿ-ತಂದೆಯವರಾಗಬೇಕು. ಶುಲ್ಕವಂತೂ ಇಲ್ಲ. ಶಿವಬಾಬಾನ ಭಂಡಾರವಾಗಿದೆ. ಮುರಳಿಯನ್ನು ಕಳಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ತಂದೆಯ ಖಜಾನೆಯಾಗಿದೆ, ಅವರು ಹೇಗೆ ಶುಲ್ಕ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಹಾ! ಇಷ್ಟವಾದರೆ ಬಡವರಿಗಾಗಿ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಮುದ್ರಿಸಬೇಕು.

ಭಾರತದಂತಹ ದಾನ ಮಾಡುವ ದೇಶ ಮತ್ತಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ತಂದೆಯು ಬಂದು ಭಾರತದಲ್ಲಿಯೇ ದಾನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ತಾವು ಮಕ್ಕಳೂ ಸಹ ತನು-ಮನ-ಧನವನ್ನು ತಂದೆಗೆ ಅರ್ಪಣೆ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ, ಮಹಾದಾನಿ ಆಗುತ್ತೀರಿ. ಈ ಬಾಬಾ ಮಹಾದಾನಿ ಆದರಲ್ಲವೇ, ಮೊದಲು ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ದಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿರಿ, ಈಗ ಸ್ವಯಂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ಸ್ವರ್ಗದ ರಾಜ್ಯವನ್ನೇ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಸಸ್ತಾ ವ್ಯಾಪಾರವಲ್ಲವೇ. ನಂತರ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ - ಈಗ ತಮ್ಮ ಸಮಾನ ಮಾಡಿ. ವಿಕಾರಗಳನ್ನು ಗೆಲ್ಲಿರಿ, ಆತ್ಮಾಭಿಮಾನಿಗಳಾಗಿ, ಸ್ವಯಂನ್ನು ಆತ್ಮ ಎಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಅಶರೀರಿಯಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದಿರಿ, ಅಶರೀರಿಯಾಗಿ ಹೋಗಬೇಕು. ಮೊದಲ ನಂಬರಿನಲ್ಲಿ ದೇವೀ-ದೇವತಾ ಆತ್ಮಗಳು ಬಂದರು. ಅವರ ಹಿಂದೆ ಬೇರೆಯವರು, ದೇವೀ-ದೇವತಾ ಆತ್ಮಗಳೇ ಮುಖ್ಯವಾದವರು. ಯಾರು ಮೊದಲು ಬಂದರೋ ಅವರೇ ಮೊದಲು ಹೋಗಬೇಕು ಅವರದು ಸರ್ವತೋಮುಖ ಪಾತ್ರ ಆಗಿದೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಮಾತುಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಾಗಿದೆ. ಯಾರ ಭಾಗ್ಯದಲ್ಲಿ ಇದೆಯೋ ಅವರು ತಕ್ಷಣ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಭಾಗ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೆಂದರೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ತಂದೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ - ಈಗ ನನ್ನನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡಿ. ನಾನು ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ, ಪರಮಾತ್ಮನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಮೀನು, ಮೊಸಳೆಯೇನಾದರೂ ಪರಮಾತ್ಮನೇನು? ಈ ಎಲ್ಲಾ ಮಾತುಗಳನ್ನು ತಂದೆಯ ವಿನಃ ಬೇರೆ ಯಾರೂ ತಿಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಮಧುರಾತಿ ಮಧುರ ಅಗಲಿ ಮರಳಿ ಸಿಕ್ಕಿರುವ ಮಕ್ಕಳ ಪ್ರತಿ ಮಾತಾ-ಪಿತ ಬಾಪ್‌ದಾದಾರವರ ನೆನಪು-ಪ್ರೀತಿ ಹಾಗೂ ಸುಪ್ರಭಾತ. ಆತ್ಮೀಯ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆತ್ಮೀಯ ತಂದೆಯ ನಮಸ್ತೆ.

ಧಾರಣೆಗಾಗಿ ಮುಖ್ಯಸಾರ:

1. ತನು-ಮನ-ಧನ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಂದೆಗೆ ಅರ್ಪಣೆ ಮಾಡಿ ಮಹಾದಾನಿಯಾಗಬೇಕು, ತನ್ನ ಸಮಾನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಹಾಗೂ ಆತ್ಮಾಭಿಮಾನಿಗಳಾಗಿರಬೇಕು.

2. ಈ ಹಳೆಯ ಜಗತ್ತು ದುಃಖಧಾಮವನ್ನು ಮರೆತು ಶಾಂತಿಧಾಮ ಹಾಗೂ ಸುಖಧಾಮವನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡಬೇಕು. ಕರ್ಮಬಂಧನದಲ್ಲಿ ಎಂದೂ ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು.

ವರದಾನ: “ಮೇರಾ ಬಾಬಾ” ಎನ್ನುವ ಸ್ಮೃತಿ ಸ್ವರೂಪದ ಮುಖಾಂತರ ಸಮರ್ಥಿಗಳ ಅಧಿಕಾರ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಸಮರ್ಥ ಆತ್ಮ ಭವ.

ಕಲ್ಪದ ಮೊದಲಿನ ಸ್ಮೃತಿ ಬಂದೊಡನೆ ಮಕ್ಕಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ನೀವು ನನ್ನವರು ಮತ್ತು ತಂದೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ನೀವು ನನ್ನವರು. ಈ ನನ್ನ-ತಂದ ಸ್ಮೃತಿಯಿಂದ ಹೊಸ ಜೀವನ, ಹೊಸ ಸ್ವರ್ಗ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿಟ್ಟಿತು ಮತ್ತು ಸದಾ ಕಾಲಕ್ಕಾಗಿ

“ನನ್ನ ಬಾಬಾ” ಈ ಸ್ಮೃತಿ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿತರಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿರಿ. ಈ ಸ್ಮೃತಿಯ ರಿಟರ್ನ್ ನಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಥಿ ಸ್ವರೂಪರಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿರಿ, ಯಾರು ಎಷ್ಟು ಸ್ಮೃತಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ ಅಷ್ಟು ಅವರಿಗೆ ಸಮರ್ಥಿಯ ಅಧಿಕಾರ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುವುದು. ಎಲ್ಲಿ ಸ್ಮೃತಿಯಿದೆ ಅಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಥಿ ಇದ್ದೇ ಇರುವುದು. ಸ್ವಲ್ಪವೇನಾದರೂ ವಿಸ್ಮೃತಿ ಇದ್ದಲ್ಲಿ ವ್ಯರ್ಥವಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸದಾ ಸ್ಮೃತಿ ಸ್ವರೂಪರೇ ಸಮರ್ಥ ಸ್ವರೂಪರಾಗಿರಿ.

ಸೋಗನ್: ಶ್ರಮ ಜೀವಿಯ ಜೊತೆ-ಜೊತೆ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಸಹಾ ಸದಾ ಶಕ್ತಿಶಾಲಿಯಾಗಿ.